Judikatūras krājums

ĢENERĀLADVOKĀTA DŽOVANNI PITRUCELLAS
[*GIOVANNI PITRUZZELLA*]
SECINĀJUMI,
sniegti 2021. gada 29. aprīlī [1]

Lieta C-647/19 P

Ja zum Nürburgring eV
pret

Eiropas Komisiju

Apelācija – Valsts atbalsts – Atbalsts *Nürburgring* kompleksam – Par nesaderīgu atzīta valsts atbalsta saņēmēju aktīvu pārdošana – Atklāta, pārredzama, nediskriminējoša un beznosacījumu iepirkuma procedūra – Tādu grūtību neesamība, kuras pamato formālas izmeklēšanas procedūras uzsākšanu – Pieņemamība – Ieinteresētā persona – Vispārējās tiesas pienākums norādīt pamatojumu – Pierādījumu sagrozīšana

1. Ar apelācijas sūdzību, kas ir šo secinājumu priekšmets, apvienība *Ja zum Nürburgring eV* (turpmāk tekstā – "apelācijas sūdzības iesniedzēja" vai "prasītāja") lūdz atcelt Vispārējās tiesas 2019. gada 19. jūnija spriedumu *Ja zum Nürburgring*/Komisija (T-373/15, EU:T:2019:432, turpmāk tekstā – "pārsūdzētais spriedums"), ar kuru tika noraidīta tās prasība atcelt Komisijas Lēmumu (ES) 2016/151 (2014. gada 1. oktobris) par valsts atbalstu SA.31550 (2012/C) (ex 2012/NN), ko Vācija īstenojusi par labu *Nürburgring* kompleksam (turpmāk tekstā – "galīgais lēmums") [2].

2. Šajā lietā ir izvirzīti jautājumi par jēdziena "ieinteresētā persona" Regulas Nr. 659/1999 [3] 1. panta h) punkta izpratnē tvērumu, kā arī par Vispārējās tiesas pienākuma norādīt spriedumu pamatojumu apjomu.

I. Faktiskie apstākļi

3. Strīda faktiskie apstākļi ir izklāstīti pārsūdzētā sprieduma 1.–16. punktā, uz kuriem es atsaucos sīkākai informācijai. Šīs tiesvedības nolūkiem es vienīgi atgādināšu sekojošo.

4. Nirburgringas [*Nürburgring*] (turpmāk tekstā – "*Nürburgring*") kompleksā, kas atrodas Reinzemes-Pfalcas federālajā zemē Vācijā, ietilpst auto sacīkšu trase (turpmāk tekstā – "*Nürburgring* sacīkšu trase"), atpūtas parks, viesnīcas un restorāni.

[1] Oriģinālvaloda – itāļu.

[2] OV 2016, L 34, 1. lpp.

[3] Padomes Regula (EK) Nr. 659/1999 (1999. gada 22. marts), ar ko nosaka sīki izstrādātus noteikumus [LESD 108]. panta piemērošanai (OV 1999, L 83, 1. lpp.). Šobrīd šī regula ir atcelta un aizstāta ar Padomes Regulu (ES) 2015/1589 (2015. gada 13. jūlijs), ar ko nosaka sīki izstrādātus noteikumus LESD 108. panta piemērošanai (OV 2015, L 248, 9. lpp.).

5. Laikposmā no 2002. līdz 2012. gadam *Nürburgring* īpašnieki (turpmāk tekstā – "pārdevēji") galvenokārt no Reinzemes-Pfalcas federālās zemes saņēma atbalsta pasākumus atpūtas parka, viesnīcu un restorānu būvniecībai un *Formula 1* sacīkšu organizēšanai.

6. Pēc apelācijas sūdzības iesniedzējas pirmās sūdzības saņemšanas 2012. gadā attiecībā uz minētajiem atbalsta pasākumiem Komisija uzsāka formālu izmeklēšanas procedūru LESD 108. panta 2. punkta izpratnē.

7. Tajā pašā gadā *Amtsgericht Bad Neuenahr-Ahrweiler* (Bādneienāras-Ārveileres pirmās instances tiesa, Vācija) pasludināja pārdevēju maksātnespēju un nolēma veikt to aktīvu (turpmāk tekstā – "*Nürburgring* aktīvi") pārdošanu. Tika uzsākta iepirkuma procedūra (turpmāk tekstā – "iepirkuma procedūra"), kas noslēdzās ar minēto aktīvu pārdošanu *Capricorn Nürburgring Besitzgesellschaft GmbH* (turpmāk tekstā – "*Capricorn*").

8. 2013. gada 23. decembrī apelācijas sūdzības iesniedzēja iesniedza Komisijai otro sūdzību, apgalvojot, ka iepirkuma procedūra nebija pārredzama un nediskriminējoša. Apelācijas sūdzības iesniedzējas skatījumā izraudzītais pircējs, proti, *Capricorn*, tādējādi bija saņēmis jaunu atbalstu un bija nodrošinājis pārdevēju saimnieciskās darbības pēctecību, tādējādi rīkojums par pārdevēju saņemtā atbalsta atgūšanu bija jāattiecina uz *Capricorn*.

9. 2014. gada 1. oktobrī Komisija pieņēma galīgo lēmumu. Šajā lēmumā Komisija, pirmkārt, no vienas puses, konstatēja dažu atbalsta pasākumu, kurus Vācija piešķīra pārdevējiem, nelikumību un nesaderību ar iekšējo tirgu un, no otras puses, atzina, ka uz *Capricorn* un tās meitasuzņēmumiem neattiecās šī atbalsta atgūšana[4] (turpmāk tekstā – "pirmais apstrīdētais lēmums").

10. Otrkārt, galīgajā lēmumā Komisija konstatēja, ka *Nürburgring* aktīvu pārdošana *Capricorn* nebija valsts atbalsts[5]. Komisija uzskatīja, ka minētā pārdošana ir notikusi atklātā, pārredzamā un nediskriminējošā iepirkuma procedūrā un ka šīs procedūras rezultātā minētie aktīvi tika pārdoti par tirgus cenu (turpmāk tekstā – "otrais apstrīdētais lēmums").

II. Tiesvedība Vispārējā tiesā un pārsūdzētais spriedums

11. Ar prasības pieteikumu, kas Vispārējās tiesas kancelejā iesniegts 2015. gada 10. jūlijā, prasītāja cēla prasību atcelt gan pirmo, gan otro apstrīdēto lēmumu.

12. Pārsūdzētajā spriedumā Vispārējā tiesa, pirmkārt, atzina prasības pieteikumu par nepieņemamu daļā, kas attiecas uz pirmā apstrīdētā lēmuma atcelšanu. Vispārējā tiesa uzskatīja, ka prasītāja nav pierādījusi, ka minētais lēmums to būtu skāris individuāli vai būtu individuāli skāris kādu no tās locekļiem LESD 263. panta ceturtās daļas izpratnē[6].

13. Attiecībā uz prasību atcelt otro apstrīdēto lēmumu Vispārējā tiesa vispirms konstatēja, ka puses ir vienisprātis par to, ka otrais apstrīdētais lēmums ir lēmums, kas pieņemts pēc atbalsta iepriekšējas izskatīšanas stadijas, kura ieviesta ar LESD 108. panta 3. punktu, nevis pēc formālas izmeklēšanas procedūras[7]. Pēc tam Vispārējā tiesa atzina, ka prasītājai kā "ieinteresētajai

4 Skat. attiecīgi galīgā lēmuma 2. pantu un 3. panta 2. punktu.

5 Skat. galīgā lēmuma 1. panta pēdējo ievilkumu.

6 Skat. pārsūdzētā sprieduma 70. un 71. punktu.

7 Skat. pārsūdzētā sprieduma 83. punktu.

personai" ir *locus standi* [tiesības celt prasību], lai nodrošinātu procesuālās tiesības, kas tai ir garantētas saskaņā ar LESD 108. panta 2. punktu, kā arī, ka tai ir interese celt prasību [8]. Pēc tam Vispārējā tiesa izskatīja prasītājas izvirzītos prasības pamatus pēc būtības, tos visus noraidot un tādējādi pilnībā noraidot prasību [9].

III. Lietas dalībnieku prasījumi

14. Apelācijas sūdzības iesniedzēja lūdz Tiesu atcelt pārsūdzēto spriedumu, kā arī pirmo un otro apstrīdēto lēmumu vai, pakārtoti, nodot lietu atpakaļ izskatīšanai Vispārējā tiesā un piespriest Komisijai atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.

15. Komisija lūdz Tiesu atcelt pārsūdzētā sprieduma 73.–94. punktā ietverto Vispārējās tiesas secinājumu, saskaņā ar kuru prasība attiecībā uz otro apstrīdēto lēmumu ir pieņemama, pašai pieņemt lēmumu par minēto prasību un atzīt to par nepieņemamu, noraidīt apelācijas sūdzības iesniedzējas celto apelācijas sūdzību un piespriest apelācijas sūdzības iesniedzējai atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.

IV. Apelācijas sūdzības analīze

16. Apelācijas sūdzības pamatojumam apelācijas sūdzības iesniedzēja izvirza piecus pamatus.

17. Pirmais un otrais apelācijas sūdzības pamats attiecas uz pārsūdzētā sprieduma daļu, kas attiecas uz pirmo apstrīdēto lēmumu. Apelācijas sūdzības iesniedzēja apgalvo, ka Vispārējā tiesa ir pieļāvusi tiesību kļūdas, noraidot tās tiesības celt prasību attiecīgi pirmajā pamatā kā konkurentei un otrajā pamatā kā profesionālai apvienībai.

18. Savukārt pārējie trīs apelācijas sūdzības pamati attiecas uz pārsūdzētā sprieduma daļu, kas attiecas uz otro apstrīdēto lēmumu. Konkrētāk, ar trešo pamatu apelācijas sūdzības iesniedzēja apgalvo, ka Vispārējā tiesa ir pieļāvusi tiesību kļūdu, ar tādu pašu pamatojumu, ar kādu tā noraidīja tiesības celt prasību par pirmo apstrīdēto lēmumu, atzīstot, ka prasītājai nebija tiesību celt prasību kā konkurentei vai profesionālai apvienībai. Ar ceturto apelācijas sūdzības pamatu apelācijas sūdzības iesniedzēja apgalvo, ka Vispārējā tiesa ir pieļāvusi vairākas tiesību kļūdas, kā arī ir sagrozījusi faktiskos apstākļus un pierādījumu elementus analīzē, kuras rezultātā tā secināja, ka Komisijai nav pienākuma uzsākt formālu izmeklēšanas procedūru. Ar piekto pamatu apelācijas sūdzības iesniedzēja norāda, ka otrā apstrīdētā lēmuma pamatojuma pietiekamības vērtējumā tika pieļautas tiesību kļūdas.

19. Komisija savā pretapelācijas sūdzībā apstrīd prasības atcelt otro apstrīdēto lēmumu pieņemamību un lūdz Tiesu pēc savas ierosmes pārskatīt minētās prasības pieņemamību un atzīt to par nepieņemamu.

20. Atbilstoši Tiesas lūgumam savā analīzē es pievērsīšos jautājumam par prasības atcelt otro apstrīdēto lēmumu pieņemamību, kā arī ceturtajam un piektajam apelācijas sūdzības pamatam.

[8] Skat. pārsūdzētā sprieduma 93. punktu.

[9] Skat. pārsūdzētā sprieduma 196. un 198. punktu.

A. Par Komisijas lūgumu pēc savas ierosmes konstatēt prasības atcelt otro apstrīdēto lēmumu nepieņemamību

1. Lietas dalībnieku argumenti

21. Komisija uzskata, ka Vispārējā tiesa esot kļūdaini atzinusi prasību atcelt otro apstrīdēto lēmumu par pieņemamu, un apgalvo, ka Tiesai pēc savas ierosmes ir jāspriež par šo jautājumu, ja tas tiek lūgts. Faktiski Komisija uzskata, ka Vispārējā tiesa kļūdaini interpretēja un piemēroja jēdzienu "ieinteresētās personas" LESD 108. panta 2. un 3. punkta, kā arī Regulas Nr. 659/1999 1. panta h) punkta izpratnē, uzskatot, ka prasītājai piemīt šis statuss.

22. Pirmkārt, Komisija apgalvo, ka no judikatūras izriet, ka "ieinteresētās personas" statuss paredz, ka pastāv konkurences attiecības, kuras atbalsta pasākumi kropļo. Tādējādi Vispārējā tiesa esot pieļāvusi tiesību kļūdu, prasītāju kvalificējot kā ieinteresēto personu, pat ja tā pati iepriekš bija konstatējusi, ka šī prasītāja nedarbojās tirgos, kurus skāra attiecīgie pasākumi. Komisijas skatījumā – Vispārējā tiesa veica analīzi, pamatojoties uz atbilstošās judikatūras daļēju piemērošanu.

23. Otrkārt, Vispārējā tiesa esot arī pieļāvusi tiesību kļūdu, uzskatot, ka atbalsta pasākumu piešķiršana varēja ietekmēt prasītājas un tās dalībnieku intereses.

24. No vienas puses, Vispārējā tiesa nesniedz nekādus pierādījumus pārsūdzētā sprieduma 86. punktā ietvertajam apgalvojumam, saskaņā ar kuru šīs intereses būtu ietekmējusi iespējama *Nürburgring* aktīvu pārdošana *Capricorn*, kā apgalvots, ne par tirgus cenu. No otras puses, Komisija uzskata, ka Vispārējā tiesa atzina prasītājai "ieinteresētās personas" statusu, galu galā pamatojoties vienīgi uz apstākli, ka prasītājas rīcībā varētu būt informācija, kas potenciāli varēja būt nozīmīga Komisijai formālās izmeklēšanas procedūrā. Tomēr šāda "ieinteresētās personas" jēdziena interpretācija esot pārmērīgi plaša un tajā neesot ņemts vērā apstāklis, ka informācijas, kuras rezultātā var tikt identificēta valsts atbalsta nelikumīga piešķiršana, pārsūtīšana automātiski nepadara subjektu, kas pārsūtīja minēto informāciju, par "ieinteresēto personu".

25. Apelācijas sūdzības iesniedzēja apstrīd Komisijas argumentus.

2. Vērtējums

26. Komisija lūdz Tiesu pēc savas ierosmes konstatēt prasības pirmajā instancē nepieņemamību daļā, kas attiecas uz otro apstrīdēto lēmumu.

27. Šajā saistībā ir jāatgādina, ka saskaņā ar pastāvīgo judikatūru Tiesai, kurā ir iesniegta apelācijas sūdzība saskaņā ar Eiropas Savienības Tiesas statūtu 56. pantu, ir jāspriež, vajadzības gadījumā arī pēc pašas ierosmes, par prasības atcelt tiesību aktu pieņemamību un līdz ar to par absolūtu pamatu, kas attiecas uz no LESD 263. panta ceturtajā daļā noteiktā nosacījuma pārkāpumu, saskaņā ar kuru prasītājs var prasīt atcelt lēmumu, kura adresāts viņš nav, tikai tad, ja tas to skar tieši un individuāli [10].

[10] Skat. spriedumus, 2007. gada 29. novembris, *Stadtwerke Schwäbisch Hall* u.c./Komisija (C-176/06 P, nav publicēts, EU:C:2007:730, 18. punkts), kā arī 2019. gada 29. jūlijs, *Bayerische Motoren Werke* un *Freistaat Sachsen*/Komisija (C-654/17 P, EU:C:2019:634, 44. punkts).

28. Pārsūdzētā sprieduma 78.–89. punktā Vispārējā tiesa analizēja jautājumu par prasītājas prasības pieņemamību daļā, kas attiecas uz otro apstrīdēto lēmumu, un it īpaši jautājumu par tās individuālo interesi LESD 263. panta ceturtās daļas izpratnē, atzīstot prasītājai "ieinteresētās personas" statusu attiecībā uz minēto lēmumu un tādējādi tās tiesības celt prasību, lai nodrošinātu procesuālās tiesības, kas tai, ņemot vērā minēto statusu, ir saskaņā ar LESD 108. panta 2. punktu.

29. Šajā ziņā atgādinu, ka Regulas Nr. 659/1999 1. panta h) punktā, būtībā pārņemot Tiesas judikatūrā jau izstrādāto definīciju [11], jēdziens "ieinteresētās personas" ir definēts kā "visas personas, uzņēmumi vai uzņēmumu apvienības, kuru intereses var ietekmēt atbalsta piešķīrums, jo īpaši attiecīgā atbalsta saņēmējs, konkurējošie uzņēmumi un arodapvienības".

30. Kā nesen man jau ir bijusi iespēja atgādināt [12], no judikatūras izriet, ka šī definīcija neizslēdz to, ka uzņēmums, kas nav atbalsta saņēmēja tiešs konkurents, ir kvalificējams kā ieinteresētā persona, ja tas apgalvo, ka tā intereses var ietekmēt atbalsta piešķīrums [13]. Ja uzņēmums, kas konkurē ar atbalsta pasākuma saņēmēju, nenoliedzami ir starp "ieinteresētajām personām" LESD 108. panta 2. punkta izpratnē [14], subjekts, kas nav atbalsta saņēmēja konkurents, var būt kvalificējams kā "ieinteresētā persona", ja tas pierāda, ka tā intereses var ietekmēt atbalsta piešķīrums, kas atbilstoši judikatūrai paredz pierādīšanu, ka atbalstam var būt konkrēta ietekme uz tā stāvokli [15].

31. No minētās judikatūras izriet, ka, pretēji tam, ko apgalvo Komisija, "ieinteresētās personas" statuss ne vienmēr paredz konkurences attiecību esamību, kuras ietekmē atbalsta pasākumi, un ka tādējādi Vispārējai tiesai nevar pārmest, ka tā ir pieļāvusi tiesību kļūdu, kvalificējot prasītāju kā ieinteresēto personu, jo iepriekš tā konstatēja, ka prasītāja nekādā veidā nedarbojās tirgos, kurus skāra attiecīgie pasākumi [16].

32. Komisija apgalvo arī, ka pārsūdzētā sprieduma 87. un 88. punktā Vispārējā tiesa kļūdaini esot atzinusi prasītājai "ieinteresētās personas" statusu, pamatojoties vienīgi uz apstākli, ka prasītājas rīcībā varētu būt informācija, kas potenciāli varēja būt nozīmīga Komisijai formālās izmeklēšanas procedūrā.

[11] Skat. spriedumu, 1998. gada 2. aprīlis, Komisija/*Sytraval* un *Brink's France* (C-367/95 P, EU:C:1998:154, 41. punkts un tajā minētā judikatūra).

[12] Šajā nozīmē skat. 64.–67. punktu manos secinājumos apvienotajās lietās *Scandlines Danmark* u.c./Komisija (C-174/19 P un C-175/19 P, EU:C:2021:199).

[13] Skat. spriedumu, 2011. gada 27. oktobris, Austrija/*Scheucher-Fleisch* u.c. (C-47/10 P, EU:C:2011:698, 132. punkts un tajā minētā judikatūra).

[14] Spriedums, 2020. gada 3. septembris, *Vereniging tot Behoud van Natuurmonumenten in Nederland* u.c./Komisija (C-817/18 P, EU:C:2020:637, 50. punkts un tajā minētā judikatūra).

[15] Skat. it īpaši spriedumus, 2011. gada 24. maijs, Komisija/*Kronoply* un *Kronotex* (C-83/09 P, EU:C:2011:341, 65. punkts), kā arī 2011. gada 27. oktobris, Austrija/*Scheucher-Fleisch* u.c. (C-47/10 P, EU:C:2011:698, 132. punkts). Skat. arī ģenerāladvokāta M. Špunara [*M. Szpunar*] secinājumus lietā *Vereniging tot Behoud van Natuurmonumenten in Nederland* u.c./Komisija (C-817/18 P, EU:C:2020:255, 36. un nākamie punkti un tajos minētā judikatūra).

[16] Pretēji tam, ko apgalvo Komisija, Vispārējās tiesas analīze šajā ziņā nav pretrunā ne 2011. gada 24. maija spriedumam Komisija/*Kronoply* un *Kronotex* (C-83/09 P, EU:C:2011:341), nedz 2018. gada 6. novembra spriedumam *Scuola Elementare Maria Montessori*/Komisija un Komisija/*Scuola Elementare Maria Montessori* un *Ferracci* (no C-622/16 P līdz C-624/16 P, EU:C:2018:873). Pirmajā spriedumā Tiesa atzina ieinteresētās personas statusu uzņēmumam, kas nebija atbalsta saņēmēja tiešs konkurents, bet kura ražošanas procesam bija vajadzīga tā pati izejviela, jo tas apgalvoja, ka tā intereses var ietekmēt atbalsta piešķīrums, un no juridiskā viedokļa pietiekami pierādīja, ka atbalstam varēja būt konkrēta ietekme uz tā stāvokli (skat. 64. un 65. punktu). Pretēji tam, ko apgalvo Komisija, Tiesa tomēr nepamatoja savu analīzi ar apstākli, ka starp abiem ieinteresētajiem uzņēmumiem bija konkurences attiecības primārajā, proti, attiecīgo izejvielu tirgū. Savukārt runājot par otrā sprieduma 43. punktu, uz kuru atsaucas Komisija, tas nav būtisks šajā kontekstā, jo šajā minētā sprieduma punktā Tiesa vispār nepievērsās jautājumam par "ieinteresētās personas" statusa atzīšanu. Minētais punkts turpretī attiecas uz jautājumu par Komisijas lēmuma pilnībā saglabāt tādu valsts pasākumu sekas, kuri veidoja atbalsta shēmu, iespējamo tiešo ietekmi uz sūdzības iesniedzējas juridisko situāciju, jo tie šai sūdzības iesniedzējai radīja nelabvēlīgu konkurences situāciju.

33. Šajā ziņā es piekrītu Komisijai, ka vienīgi apstāklis, ka subjektam ir informācija, kas varētu būt būtiska formālas izmeklēšanas procedūrā, nav pietiekams, lai minēto subjektu kvalificētu kā "ieinteresēto personu" [17].

34. Faktiski jēdziena "ieinteresētā persona" tik plaša interpretācija nav saderīga ar iepriekš 29. un 30. punktā minēto definīciju un kritērijiem, no kuriem izriet, ka minētā statusa atzīšana ir atkarīga no tādas iespējamās ietekmes uz attiecīgā subjekta interesēm, kura izriet no atbalsta piešķiršanas un konkrēti ietekmē tā stāvokli. No tā izriet, kā to pamatoti norāda Komisija, ka vienīgi iespēja pārsūtīt informāciju, kuras rezultātā var tikt konstatēta valsts atbalsta nelikumīga piešķiršana, kā tāda neļauj subjektam, kas ir pārsūtījis minēto informāciju, automātiski piešķirt "ieinteresētas personas" statusu.

35. Šajā ziņā ir jānorāda, ka, aplūkojot pārsūdzētā sprieduma 86.–88. punktu, šķiet, ka faktiski Vispārējā tiesa uzskatīja, ka atbalsta piešķiršana *Capricorn* varētu ietekmēt prasītājas intereses sakarā ar to, ka prasītājas rīcībā bija informācija, kuru Komisija varētu ņemt vērā formālas izmeklēšanas procedūrā. Pārsūdzētā sprieduma 86. punktā Vispārējā tiesa izdarīja atsauci, patiesību sakot, diezgan vispārīgu, uz prasītājas mērķi, kas nav peļņas gūšana, norādot, ka runa ir par apvienību, kuras mērķis ir "*Nürburgring* autosacīkšu trases atjaunošana un popularizēšana un tās dalībnieku, no kuriem daži minētajā trasē rīko sporta pasākumus, kolektīvo interešu veicināšana". Tomēr šķiet, ka šī atsauce ir izmantota, lai attaisnotu ne tik daudz prasītājas kā "ieinteresētās personas" statusu, bet drīzāk to, ka tās rīcībā ir informācija, kas varētu būt būtiska Komisijas vērtējumam, kas pats par sevi, kā minēts iepriekšējā punktā, nav pietiekams apstāklis, lai tai atzītu minēto statusu.

36. Tomēr no lietas materiāliem izriet, ka prasības pieteikumā Vispārējā tiesā prasītāja norādīja, ka tā ir apvienība, kas vairāk nekā 40 gadus aizstāv visa Vācijas autosporta intereses *tieši* saistībā ar *Nürburgring* sacīkšu trasi un ka tās galvenais mērķis ir garantēt šīs trases apsaimniekošanu tādos ekonomiskos apstākļos, kas ir vērsti uz vispārējām interesēm, lai arī sportistiem nodrošinātu piekļuvi šai sacīkšu trasei. Šajā nolūkā tā tostarp izstrādāja trases izmantošanas koncepciju, kuras pamatā ir vispārējās intereses, un uzturēja kontaktus un risināja sarunas ar kompetentajām valsts un Reinzemes-Pfalcas federālās zemes iestādēm, kā arī ar citiem ieinteresētajiem subjektiem. Prasītāja apgalvoja arī, ka *Capricorn* – *Nürburgring* aktīvu pircējas – koncepcija savukārt ir tieši pretēja, jo tās mērķis ir maksimāli palielināt peļņu, kas ir pilnīgi pretrunā prasītājas mērķiem.

37. Ņemot vērā šos argumentus, kurus Komisija, šķiet, turklāt nav apstrīdējusi, es uzskatu, ka iespējamā atbalsta piešķiršana *Capricorn* saistībā ar *Nürburgring* aktīvu iegādi var ietekmēt apelācijas sūdzības iesniedzējas, kuras mērķis un pastāvēšana ir saistīti tieši ar *Nürburgring* sacīkšu trasi, intereses, kā arī tās dalībnieku intereses, attiecībā uz kuriem apgalvoti nelikumīgā valsts atbalsta piešķiršana var radīt konkrētas sekas.

38. Manuprāt, no iepriekš minētā izriet, ka apelācijas sūdzības iesniedzējai ir jāatzīst "ieinteresētās personas" statuss Regulas Nr. 659/1999 1. panta h) punkta izpratnē un ka tādējādi Vispārējā tiesa nav pieļāvusi nekādu tiesību kļūdu, atzīstot prasītājas prasību atcelt otro apstrīdēto lēmumu par pieņemamu, ciktāl šīs prasības mērķis ir aizsargāt procesuālās tiesības, kas tai, ņemot vērā minēto statusu, ir saskaņā ar LESD 108. panta 2. punktu.

[17] Šajā ziņā es uzskatu, ka Tiesas priekšsēdētāja vietnieka 2015. gada 6. oktobra rīkojuma *Comité d'entreprise de la SNCM*/*SNCM* un Komisija (C-410/15 P (I), EU:C:2015:669) 12. punkts, uz kuru Vispārējā tiesa atsaucas pārsūdzētā sprieduma 87. punktā, nevar tikt saprasts tā, ka ar to vien, ka personas rīcībā ir būtiska informācija, pietiek, lai šai personai atzītu "ieinteresētās personas" statusu. Manuprāt, minētajā punktā Tiesas priekšsēdētāja vietnieks drīzāk atsaucās uz "ieinteresētās personas" statusa atzīšanas konkrētam attiecīgās lietas dalībniekam mērķi.

B. Par ceturto apelācijas sūdzības pamatu, kas attiecas uz kļūdām, analizējot būtisku grūtību esamību, kas pamatotu formālas izmeklēšanas posma uzsākšanu

39. Ar ceturto apelācijas sūdzības pamatu, kas ir sadalīts piecās daļās, apelācijas sūdzības iesniedzēja iebilst, ka Vispārējā tiesa ir pieļāvusi vairākas tiesību kļūdas, sagrozījusi pierādījumus un nepietiekami pamatojusi analīzi, kuras rezultātā tā secināja, ka nav pierādīts, ka iepriekšējas izskatīšanas stadijas noslēgumā Komisija sastapās ar grūtībām, kuras pieprasīja uzsākt formālu izmeklēšanas procedūru.

40. Tā kā apelācijas sūdzības iesniedzēja vairākkārt apgalvo, ka pārsūdzētajā spriedumā trūkst pamatojuma vai ka tas ir nepietiekams, pirms ceturtajā apelācijas sūdzības pamatā izvirzīto argumentu analīzes ir lietderīgi atgādināt judikatūras principus, kurus Tiesa izstrādāja par Vispārējās tiesas pienākuma norādīt spriedumu pamatojumu apjomu.

1. Par Vispārējās tiesas pienākuma norādīt tās spriedumu pamatojumu apjomu

41. Saskaņā ar pastāvīgo judikatūru Vispārējās tiesas pienākums norādīt pamatojumu, kas izriet no Eiropas Savienības Tiesas statūtu 36. panta, kurš ir piemērojams Vispārējai tiesai saskaņā ar minēto statūtu 53. panta pirmo daļu un Vispārējās tiesas Reglamenta 117. pantu, paredz, ka pārsūdzētā sprieduma pamatojumā ir skaidri un nepārprotami jāatspoguļo Vispārējās tiesas argumentācija, lai ieinteresētās personas varētu saprast pieņemtā nolēmuma pamatojumu un Tiesa – īstenot pārbaudi [18].

42. No judikatūras izriet arī, ka [apelācijas sūdzības] pamats saistībā ar to, ka Vispārējā tiesa nav atbildējusi uz pirmajā instancē izvirzītajiem argumentiem, būtībā ir norāde uz to, ka ir pārkāpts pienākums norādīt pamatojumu [19], un ka jautājums par to, vai Vispārējās tiesas sprieduma pamatojums ir pretrunīgs vai nepietiekams, ir tāds tiesību jautājums, kas var tikt izvirzīts apelācijas tiesvedībā [20]. Apelācijas ietvaros Tiesas kontroles mērķis it īpaši ir pārbaudīt, vai Vispārējā tiesa no tiesību viedokļa pietiekami ir atbildējusi uz visiem prasītāja izvirzītajiem argumentiem [21].

43. Tomēr, joprojām saskaņā ar pastāvīgo judikatūru pienākums norādīt pamatojumu neliek Vispārējai tiesai savā argumentācijā izsmeļoši un secīgi aplūkot visus lietas dalībnieku paustos argumentus, un tādēļ Vispārējās tiesas pamatojums var būt netiešs, ar nosacījumu, ka tas ļauj ieinteresētajām personām saprast, kādu iemeslu dēļ Vispārējā tiesa nav apstiprinājusi to argumentus, un Tiesai iegūt pietiekami daudz informācijas, lai tā veiktu pārbaudi [22]. Tomēr Vispārējai tiesai nav jāizsaka viedoklis par acīmredzami otršķirīgiem apstākļiem vai jāatspēko potenciāli iebildumi [23].

[18] Skat., *ex multis*, spriedumus, 2015. gada 11. jūnijs, *EMA*/Komisija (C-100/14 P, EU:C:2015:382, 67. punkts un tajā minētā judikatūra), un 2016. gada 26. maijs, *Rose Vision*/Komisija (C-224/15 P, EU:C:2016:358, 24. punkts).

[19] Skat. spriedumus, 2017. gada 11. maijs, *Dyson*/Komisija (C-44/16 P, EU:C:2017:357, 37. punkts un tajā minētā judikatūra), kā arī 2017. gada 16. novembris, *Ludwig-Bölkow-Systemtechnik*/Komisija (C-250/16 P, EU:C:2017:871, 55. punkts).

[20] Skat., *ex multis*, spriedumu, 2016. gada 26. maijs, *Rose Vision*/Komisija (C-224/15 P, EU:C:2016:358, 26. punkts un tajā minētā judikatūra), un, no pēdējiem, spriedumu, 2020. gada 11. jūnijs, *China Construction Bank*/*EUIPO* (C-115/19 P, EU:C:2020:469, 67. punkts un tajā minētā judikatūra).

[21] Skat. spriedumu, 2017. gada 11. maijs, *Dyson*/Komisija (C-44/16 P, EU:C:2017:357, 37. punkts un tajā minētā judikatūra), kā arī rīkojumu, 2012. gada 13. decembris, *Alliance One International*/Komisija (C-593/11 P, nav publicēts, EU:C:2012:804, 27. punkts).

[22] Skat., *ex multis*, spriedumus, 2016. gada 26. maijs, *Rose Vision*/Komisija (C-224/15 P, EU:C:2016:358, 25. punkts un tajā minētā judikatūra), kā arī 2017. gada 11. maijs, *Dyson*/Komisija (C-44/16 P, EU:C:2017:357, 38. punkts un tajā minētā judikatūra).

[23] Šajā nozīmē skat. spriedumu, 2012. gada 6. novembris, *Éditions Odile Jacob*/Komisija (C-551/10 P, EU:C:2012:681, 48. punkts un tajā minētā judikatūra).

44. No iepriekš izklāstītajiem principiem izriet, ka, lai gan saskaņā ar judikatūru Vispārējā tiesa, ievērojot iepriekš minētos nosacījumus, var izpildīt savu pienākumu norādīt spriedumu pamatojumu, norādot netiešu pamatojumu, tomēr uz tajā izvirzītajiem argumentiem, kas nav acīmredzami neatbilstoši, tā nevar "pavisam" neatbildēt, nedz tieši, nedz netieši, vai sagrozīt to saturu. Faktiski šāds izlaidums ir uzskatāms par pamatojuma nenorādīšanu, kas ir pretrunā Vispārējās tiesas pienākumam norādīt pamatojumu, kā arī par Eiropas Savienības Pamattiesību hartas 47. pantā garantēto tiesību uz efektīvu tiesību aizsardzību tiesā pārkāpumu [24].

2. Par ceturtā pamata pirmo daļu, kas attiecas uz iepirkuma procedūras pārredzamu un nediskriminējošu raksturu

a) Lietas dalībnieku argumenti

45. Ceturtā apelācijas sūdzības pamata pirmajā daļā apelācijas sūdzības iesniedzēja apgalvo, ka Vispārējā tiesa esot pieļāvusi kļūdu, pārsūdzētā sprieduma 146. punktā secinot, ka prasītājas argumenti neļauj pierādīt, ka Komisijai būtu bijis jāšaubās par iepirkuma procedūras pārredzamo un nediskriminējošo raksturu. Šajā nolūkā tā izvirza trīs iebildumu grupas.

46. Pirmkārt, atsaucoties it īpaši uz pārsūdzētā sprieduma 145. punktu, apelācijas sūdzības iesniedzēja iebilst pret to, ka Vispārējā tiesa uzskatīja, ka *Nürburgring* aktīvu pārdošanas cenu, kas ir atbilstoša tiesiskā regulējuma valsts atbalsta jomā izpratnē, bija iespējams noteikt, ņemot vērā "visu aktīvu vērtības maksimizācijas kritēriju". Apelācijas sūdzības iesniedzējas skatījumā, no vienas puses, Vispārējā tiesa pamatojās uz LESD 107. panta un 108. panta 2. punkta kļūdainu interpretāciju. No otras puses, Vispārējā tiesa neesot izskatījusi vairākus argumentus, kurus prasītāja izvirzīja šajā saistībā, tādējādi pārsūdzētā sprieduma pamatojums esot nepietiekams.

47. Apelācijas sūdzības iesniedzēja apgalvo, ka pirmajā instancē tā izklāstīja juridiskos kritērijus, kuri bija jāņem vērā, lai strukturētu iepirkuma procedūru tādā veidā, lai varētu tikt ievēroti nosacījumi tirgus cenas iegūšanai. Vispārējā tiesā tā esot uzsvērusi, ka no judikatūras izrietot, ka katrā no ietekmētajiem tirgiem ir jāatjauno konkurences situācija. Atsaucoties uz judikatūru, saskaņā ar kuru nelikumīgi izmaksātā valsts atbalsta atmaksas pamatmērķis ir novērst konkurences izkropļojumu, ko radījusi minētā atbalsta piešķiršana, Vispārējā tiesā tā apgalvoja, ka iepirkuma procedūras struktūra nebija piemērota, lai novērstu konkurences izkropļojumus, kurus izraisīja prettiesiskā atbalsta piešķiršana, jo atbalsts tika izmantots, lai izveidotu uzņēmumu konglomerātu, kas darbojas dažādos tirgos. Apelācijas sūdzības iesniedzējas skatījumā šādā kontekstā būtu bijis jāpieprasa atsevišķi piedāvājumi katrai pārdodamajai komercvienībai. Tas nebūtu traucējis pārdošanu kopumā, bet būtu licis katram pretendentam piedāvāt augstāko cenu katrai konglomerāta vienībai. Vienīgi šādā veidā esot bijis iespējams salīdzināt piedāvājumus.

48. Otrkārt, apelācijas sūdzības iesniedzēja apgalvo, ka Vispārējā tiesa ir pieļāvusi tiesību kļūdu, neņemot vērā apstākli, ka pārsūdzētā sprieduma 144. un 145. punktā minētais kritērijs, kas attiecas uz 25 % no labākā piedāvājuma (turpmāk tekstā – "25 % kritērijs") [25], nekad neesot ticis paziņots ieinteresētajām personām. Tātad tās nevarēja ņemt to vērā savās stratēģijās, līdz ar to iepirkuma procedūra nav bijusi pārredzama un nediskriminējoša. Pārsūdzētā sprieduma

[24] Šajā nozīmē skat. arī ģenerāladvokātes J. Kokotes [*J. Kokott*] secinājumus lietā *Bayer CropScience* un *Bayer*/Komisija (C-499/18 P, EU:C:2020:735, 89. punkts).

[25] Sīkāk skat. 53. punktu turpmāk.

145. punktā ietvertais apgalvojums, saskaņā ar kuru, tā kā 25 % kritērijs bija noteikts atkarībā no faktiski iesniegto piedāvājumu vērtības, to varēja konkrēti noteikt tikai *ex post*, neesot būtisks iepirkuma procedūras pārredzamajam un nediskriminējošajam raksturam.

49. Treškārt, apelācijas sūdzības iesniedzēja iebilst, ka Vispārējā tiesa būtībā neņēma vērā tās argumentu, saskaņā ar kuru *Capricorn* esot atšķirīgs uzņēmums no uzņēmumiem *Capricorn Automotive GmbH* un *Capricorn Holding GmbH*, kuri iesniedza piedāvājumu iepirkuma procedūrā. No judikatūras izrietot, ka piedāvājuma pieņemšana no kandidāta, kas nepiedalījās iepirkuma procedūrā patstāvīgi, neatbilst prasībai par šādas procedūras atklātu un pārredzamu raksturu.

50. Komisija uzskata, ka ceturtā apelācijas sūdzības pamata pirmā daļa ir jānoraida kā daļēji nepamatota un daļēji nepieņemama.

b) Vērtējums

51. Ceturtā apelācijas sūdzības pamata pirmajā daļā apelācijas sūdzības iesniedzēja apstrīd pārsūdzētā sprieduma 138.–146. punktā izdarīto Vispārējās tiesas analīzi, ar kuru tika noraidīts prasītājas iebildums, kurā tā bija norādījusi uz iepirkuma procedūras nepārredzamo un diskriminējošo raksturu.

1) Īss pārsūdzētā sprieduma kopsavilkums

52. Šajā pārsūdzētā sprieduma daļā Vispārējā tiesa konstatēja, ka iepirkuma procedūras laikā ieguldītāji tika aicināti iesniegt indikatīvu piedāvājumu attiecībā uz visiem aktīviem, noteiktām aktīvu kopām vai atsevišķiem aktīviem, ka piedāvājumi bija jāizvērtē it īpaši, pamatojoties uz cenu, kas piedāvāta par aktīviem atkarībā no piedāvājuma apjoma, un ka ieguldītāju atlasei bija jānotiek, pamatojoties uz visu aktīvu vērtības maksimizācijas kritēriju. Vispārējā tiesa arī norādīja, ka šī kritērija piemērošana praksē lika pārdevējiem iepirkuma procedūras pēdējā posmā ņemt vērā tikai tos piedāvājumus, kuri attiecās uz visiem aktīviem, jo, ņemot vērā iesniegtos piedāvājumus, *Nürburgring* pārdošana vienā kopumā ļāva gūt augstāku cenu nekā katra aktīvu elementa atsevišķa pārdošana.

53. Pēc tam Vispārējā tiesa konstatēja, ka tika iesniegti seši uz visiem aktīviem attiecināti indikatīvi piedāvājumi, kas nodrošināja vairāk nekā 25 % no labākā piedāvājuma cenas, ka uz visiem aktīviem attiecinātie piedāvājumi, kuri nesasniedza 25 % no labākā piedāvājuma, tika noraidīti un ka nekāda papildu vērība netika pievērsta piedāvājumiem attiecībā uz *Nürburgring* sacīkšu trasi, kas kopā ar individuālajiem piedāvājumiem attiecībā uz pārējiem aktīviem kopumā nesasniedza 25 % no labākā piedāvājuma.

54. No tā Vispārējā tiesa secināja, ka ieinteresētie ieguldītāji varēja brīvi noteikt sava pirkuma piedāvājuma priekšmetu, ņemot vērā informāciju, kas tiem bija paziņota par visu aktīvu vērtības maksimizācijas kritēriju, un ka 25 % kritērija mērķis bija vienīgi piešķirt konkrētu saturu visu aktīvu vērtības maksimizācijas kritērijam un, ņemot vērā, ka tas tika noteikts atkarībā no faktiski iesniegto piedāvājumu vērtības, to varēja konkrēti noteikt tikai *ex post*.

2) Par iebildumiem, kuri attiecas uz "visu aktīvu vērtības maksimizācijas kritēriju"

55. Ar iebildumiem, kuri attiecas uz "visu aktīvu vērtības maksimizācijas kritēriju", apelācijas sūdzības iesniedzēja vispirms apgalvo, ka Vispārējās tiesas analīzē esot pieļauta tiesību kļūda, jo, tā kā attiecīgais atbalsts tika izmantots, lai izveidotu komercvienību konglomerātu, būtu bijis jāpieprasa atsevišķi piedāvājumi katrai no minētajām komercvienībām, kuras veidoja *Nürburgring* aktīvus. Tas būtu vienīgais veids, kā novērst konkurences izkropļojumu, kuru izraisīja valsts atbalsta piešķiršana. Pēc tam apelācijas sūdzības iesniedzēja apgalvo, ka šajā aspektā pārsūdzētajā spriedumā netika norādīts pamatojums.

56. Šajā ziņā vispirms ir jānorāda, ka saskaņā ar pastāvīgo judikatūru nelikumīga atbalsta atgūšanas mērķis ir agrākā stāvokļa atjaunošana un šis mērķis tiek sasniegts, tiklīdz attiecīgo atbalstu, vajadzības gadījumā pieskaitot nokavējuma procentus, ir atmaksājis saņēmējs vai, citiem vārdiem sakot, uzņēmumi, kas to faktiski izmantojuši. Šādas atmaksāšanas rezultātā atbalsta saņēmējs faktiski zaudē priekšrocību, kāda tam bijusi tirgū salīdzinājumā ar saviem konkurentiem, un tiek atjaunota situācija, kāda pastāvējusi pirms atbalsta piešķiršanas [26].

57. No tā izriet, ka nelikumīgi izmaksātā valsts atbalsta atmaksas pamatmērķis ir novērst konkurences izkropļojumu, ko radījusi konkurences priekšrocība, kuru radīja nelikumīgais atbalsts [27].

58. Tomēr, kā pārsūdzētā sprieduma 133. punktā pareizi norādīja Vispārējā tiesa, saskaņā ar Tiesas pastāvīgo judikatūru, ja uzņēmums, kas ir saņēmis nelikumīgu valsts atbalstu, tiek pārpirkts par tirgus cenu, proti, lielāko cenu, kādu privāts ieguldītājs, kas darbojas parastos konkurences apstākļos, būtu bijis gatavs maksāt par šo uzņēmumu, ņemot vērā uzņēmuma situāciju, proti, pēc valsts atbalsta saņemšanas, atbalsta elements ir ticis novērtēts atbilstoši tirgus cenai un iekļauts pirkuma cenā. Šādos apstākļos nevar uzskatīt, ka pircējs ir guvis priekšrocību salīdzinājumā ar citiem tirgus dalībniekiem [28].

59. Šajā gadījumā no pārsūdzētā sprieduma 142.–145. punkta, kas ir apkopoti iepriekš 52.–54. punktā, izriet, ka Vispārējā tiesa konstatēja, ka iepirkuma procedūras laikā ieinteresētie ieguldītāji varēja brīvi definēt to pirkuma piedāvājuma priekšmetu un varēja iesniegt indikatīvu piedāvājumu gan attiecībā uz visiem aktīviem, gan attiecībā uz noteiktām aktīvu kopām vai arī atsevišķiem aktīviem. Dažādi piedāvājumi pēc tam tika izvērtēti atbilstoši visu aktīvu vērtības maksimizācijas kritērijam. Tātad iespēja iesniegt atsevišķus piedāvājumus attiecībā uz katru komercvienību, kas veidoja *Nürburgring* aktīvu uzņēmumu konglomerātu, netika izslēgta, bet tā tika atstāta katra pretendenta ziņā. Katrā ziņā jebkāds saņemtā piedāvājuma veids (proti, piedāvājums attiecībā uz visiem aktīviem vai patstāvīgs piedāvājums attiecībā uz katru komercvienību) esot ticis izvērtēts, ņemot vērā minēto visu aktīvu vērtības maksimizācijas kritēriju.

60. Šādā kontekstā visu aktīvu vērtības maksimizācijas kritērija izmantošana piedāvājumu vērtēšanā un tā piemērošana iepriekš aprakstītajā veidā nekādā ziņā nešķiet pretrunā prasībām, kas ir norādītas iepriekš 57.–59. punktā minētajā judikatūrā, ciktāl šī kritērija izmantošana noteikti ir vērsta uz un arī šķiet piemērota attiecīgo aktīvu pārdošanai par visaugstāko iespējamo

[26] Skat. spriedumu, 2015. gada 1. oktobris, *Electrabel* un *Dunamenti Erőmű*/Komisija (C-357/14 P, EU:C:2015:642, 110. punkts).

[27] Spriedums, 2020. gada 30. aprīlis, *Nelson Antunes da Cunha* (C-627/18, EU:C:2020:321, 42. punkts un tajā minētā judikatūra).

[28] Skat. spriedumus, 2004. gada 29. aprīlis, Vācija/Komisija (C-277/00, EU:C:2004:238, 80. punkts), un 2015. gada 1. oktobris, *Electrabel* un *Dunamenti Erőmű*/Komisija (C-357/14 P, EU:C:2015:642, 112. punkts).

cenu, tādējādi saskaņā ar minēto judikatūru nodrošinot, ka pircējs negūst priekšrocību salīdzinājumā ar citiem tirgus dalībniekiem. Tātad, manuprāt, Vispārējās tiesas analīzē šajā aspektā nav pieļauta nekāda tiesību kļūda.

61. Savukārt, runājot par iebildumu, kas attiecas uz pamatojuma neesamību šajā aspektā, manā skatījumā, no pārsūdzētā sprieduma 142.–145. punkta, kā turklāt tas ir secināms no 52.–54. punkta iepriekš, pietiekami skaidri izriet iemesli, kuru dēļ Vispārējā tiesa atzina, ka šajā gadījumā visu aktīvu vērtības maksimizācijas kritērija izmantošana bija piemērota, lai ļautu attiecīgos aktīvus pārdot par iespējami augstāko cenu un tādējādi iegūt atbilstošu pārdošanas cenu tiesiskā regulējuma valsts atbalsta jomā izpratnē. Tātad, manuprāt, šajā aspektā Vispārējā tiesa nav pārkāpusi pienākumu norādīt pamatojumu.

3) Par iebildumu, kas attiecas uz 25 % kritērija slepeno raksturu

62. Apelācijas sūdzības iesniedzēja turklāt apgalvo, ka 25 % kritērija analīzē, kuru Vispārējā tiesa izdarīja pārsūdzētā sprieduma 145. punktā (kas ir apkopots iepriekš 54. punktā), ir pieļauta tiesību kļūda, jo šis kritērijs nekad nav ticis paziņots ieinteresētajām personām, kuras nevarēja ņemt to vērā savās stratēģijās.

63. Šajā ziņā ir jānorāda, ka netiek apstrīdēts apstāklis, ka 25 % kritērijs tika piemērots, pamatojoties uz faktiski iesniegto piedāvājumu vērtību. No tā izriet, kā Vispārējā tiesa to ir konstatējusi pārsūdzētā sprieduma 145. punktā, ka to varēja konkrēti noteikt tikai *ex post*. Šādos apstākļos tomēr ir jānorāda arī, ka minētā kritērija konkrēta nosakāmība *ex post* nekādā ziņā nenozīmē, ka iepirkuma specifikācijās nebija iespējams norādīt un tātad paziņot pretendentiem, ka minētais kritērijs tiks izmantots iesniegto piedāvājumu vērtējumā.

64. Neskatoties uz to, es uzskatu, ka šādas norādes vai paziņojuma nesniegšana nav pietiekama, lai apšaubītu iepirkuma procedūras atklāto un pārredzamo raksturu. Pārsūdzētā sprieduma 145. punktā Vispārējā tiesa konstatēja, ka pārdošanas vērtības maksimizācijas kritērijs bija paziņots ieinteresētajām personām un ka tādējādi tās zināja, ka, lai varētu iegūt līguma slēgšanas tiesības, tām bija jāstrukturē to piedāvājums atbilstoši minētajam kritērijam.

65. Šādā kontekstā nešķiet, ka pretendentu stratēģija varētu būt bijusi atšķirīga, ja tie būtu bijuši informēti, ka procedūras turpinājumā tiks izskatīti vienīgi tie piedāvājumi, kas ir sasnieguši vismaz 25 % no labākā iesniegtā kopējā piedāvājuma. Tātad nav pierādīts, ka šī kritērija, kas ir nosakāms tikai *ex post*, nepaziņošana būtu ietekmējusi iepirkuma procedūras norisi. No tā izriet, ka Vispārējās tiesas izdarītajā analīzē, manuprāt, nav pieļauta nekāda tiesību kļūda.

4) Par iebildumu, kas attiecas uz pretendenta maiņu iepirkuma procedūras laikā

66. Treškārt, apelācijas sūdzības iesniedzēja iebilst, ka Vispārējā tiesa būtībā neņēma vērā tās argumentu, saskaņā ar kuru *Capricorn* esot atšķirīgs uzņēmums no uzņēmumiem *Capricorn Automotive GmbH* un *Capricorn Holding GmbH*, kuri iesniedza piedāvājumu iepirkuma procedūrā.

67. Šajā ziņā ir jāatgādina, ka saskaņā ar Tiesas Reglamenta 170. panta 1. punktu apelācijas sūdzībā nedrīkst grozīt Vispārējā tiesā izskatītā strīda priekšmetu. Tiesas kompetence apelācijas sūdzības izskatīšanā faktiski attiecas vienīgi uz tā juridiskā risinājuma izvērtēšanu, kas ir sniegts saistībā ar pamatiem, kurus ir izskatījusi pirmās instances tiesa. Tādēļ lietas dalībnieks nevar

Tiesā pirmo reizi izvirzīt pamatu, ko tas nav izvirzījis Vispārējā tiesā, jo tādējādi tas Tiesā, kuras kompetence apelācijas ietvaros ir ierobežota, varētu vērsties ar plašāku strīdu nekā iepriekš Vispārējā tiesā izskatītais [29]. Tāpēc jauni iebildumi, kas netika izvirzīti Vispārējā tiesā, apelācijas instancē ir atzīstami par nepieņemamiem [30].

68. No pirmās instances tiesvedības dokumentiem izriet, ka Vispārējā tiesā prasītāja neizvirzīja iebildumu, kas attiecas uz pretendenta maiņu iepirkuma procedūras laikā. Kā to pamatoti norādīja Komisija, lai pierādītu, ka minētais iebildums tika izvirzīts Vispārējā tiesā, apelācijas sūdzības iesniedzēja tikai atsaucās uz savu atbildi uz Vispārējās tiesas jautājumu, kas turklāt attiecās uz intereses celt prasību esamību. Replikā Tiesā, lai pamatotu savu apgalvojumu, ka tā ir izvirzījusi minēto iebildumu Vispārējā tiesā, apelācijas sūdzības iesniedzēja atsaucās uz tās prasības pieteikuma Vispārējai tiesai 17. un 77. un nākamajiem punktiem. Tomēr, lasot šos pirmās instances prasības pieteikuma punktus, izriet vienīgi tas, ka 17. punktā prasītāja netieši minēja apstākli, ka *Capricorn* nav tas pats uzņēmums, kas *Capricorn Automotive GmbH* un *Capricorn Holding GmbH*, tomēr neizvirzot no tā nekādus argumentus, lai pamatotu savu prasību atcelt otro apstrīdēto lēmumu. Manuprāt, no tā izriet, ka iebildums, kas attiecas uz pretendenta maiņu iepirkuma procedūras laikā, ir nepieņemams.

69. Ņemot vērā iepriekš minēto, es uzskatu, ka ceturtā apelācijas sūdzības pamata pirmā daļa ir jānoraida.

3. Par ceturtā pamata otro daļu, kas attiecas uz "Deutsche Bank" 2014. gada 10. marta vēstules sagrozīšanu

a) Lietas dalībnieku argumenti

70. Ceturtā pamata otrajā daļā apelācijas sūdzības iesniedzēja apstrīd pārsūdzētā sprieduma 151.–156. punktu un apgalvo, ka, interpretējot *Deutsche Bank* 2014. gada 10. marta vēstuli, kas iepirkuma procedūras norises laikā tika iesniegta *Capricorn* piedāvājuma atbalstam, tādā nozīmē, ka šajā vēstulē minētās saistības bija saistošas, Vispārējā tiesa esot sagrozījusi šīs vēstules saturu un tādējādi spriedumā esot sagrozīti faktiskie apstākļi un pierādījums.

71. Apelācijas sūdzības iesniedzēja apgalvo, ka Vispārējā tiesā tā norādīja, ka šīs vēstules pēdējā lappusē ir iekļauta tieša norāde ar nosaukumu "SVARĪGS PAZIŅOJUMS", kurā ir skaidri norādīts: "Šis nosacījumu uzskaitījums [*term sheet*] ir domāts tikai apspriešanas nolūkiem un nav paredzēts, lai radītu starp mums juridiski saistošus pienākumus" [31]. Šīs vēstules nesaistošo raksturu turklāt apstiprina citas šajā dokumentā iekļautās frāzes [32].

[29] Šajā ziņā no pēdējiem, *ex multis*, skat. spriedumu, 2021. gada 4. marts, Komisija/*Fútbol Club Barcelona* (C-362/19 P, EU:C:2021:169, 47. punkts un tajā minētā judikatūra).

[30] Skat. *inter alia* spriedumu, 2019. gada 28. novembris, *Brugg Kabel* un *Kabelwerke Brugg*/Komisija (C-591/18 P, nav publicēts, EU:C:2019:1026, 70. punkts un tajā minētā judikatūra).

[31] Oriģināls angļu valodā ir šāds: "*IMPORTANT NOTICE: [..] This term sheet is for discussion purposes only and is not intended to create any legally binding obligation between us.*"

[32] Runa ir par šādām frāzēm: "*This document does not constitute advice, or an offer (of any type), invitation to offer or recommendation, to you. If after making your own assessment you independently decide you would like to pursue a specific transaction with us there will be separate offering or other legal documentation, the terms of which will (if agreed) supersede any indicative and summary terms contained in this document. We therefore do not accept any liability for any direct, consequential or other loss arising from reliance on this document*" [Šis dokuments nav uzskatāms par padomu vai (jebkāda veida) piedāvājumu, uzaicinājumu uz piedāvājumu vai ieteikumu jums. Ja pēc novērtējuma veikšanas jūs patstāvīgi izlemjat, ka vēlaties veikt konkrētu darījumu ar mums, būs atsevišķs piedāvājums vai cita juridiska dokumentācija, kuras nosacījumi (ja notiks vienošanās) aizstās visus šajā dokumentā iekļautos orientējošos un kopsavilkuma nosacījumus. Tāpēc mēs neuzņemamies nekādu atbildību par tiešiem, izrietošiem vai citādiem zaudējumiem, kas var rasties, paļaujoties uz šo dokumentu].

72. No tā izrietot, ka *Deutsche Bank* nepārprotami un skaidri norādīja, ka tā neuzskata, ka minētā vēstule tai būtu saistoša. Tātad, konstatējot, ka *Deutsche Bank* uzskatīja, ka minētā vēstule tai ir saistoša, Vispārējā tiesa esot sagrozījusi šīs vēstules saturu. Tātad pārsūdzētā sprieduma 156. punktā esošais secinājums, saskaņā ar kuru nešķiet, ka Komisijai būtu bijis jāšaubās par *Deutsche Bank* 2014. gada 10. marta vēstules saistošo raksturu, esot kļūdains. Tā kā minētās vēstules saturs acīmredzami liecināja, ka *Deutsche Bank* neuzskatīja, ka šī vēstule tai būtu saistoša, salīdzinājums ar iepriekšējām vēstulēm, ar kurām apmainījās *Capricorn* un minētā banka, neesot būtisks, lai izvērtētu tās saistošo raksturu.

73. Komisija apstrīd apelācijas sūdzības iesniedzējas argumentāciju.

b) Vērtējums

74. Pārsūdzētā sprieduma 151.–155. punktā, atbildot uz prasītājas argumentu, saskaņā ar kuru *Deutsche Bank* 2014. gada 10. marta vēstule nebija saistoša finansējuma garantija *Capricorn* piedāvājuma atbalstam, Vispārējā tiesa pārbaudīja, vai Komisijas veiktā pārbaude, kas atspoguļoja Vācijas iestāžu veikto analīzi, bija tāda, kas var novērst šaubas par minētās vēstules saistošo raksturu.

75. Šajā nolūkā Vispārējā tiesa, pirmkārt, norādīja, ka *Deutsche Bank* 2014. gada 10. marta vēstulē ir norādīts, ka šī banka bija gatava piešķirt *Capricorn* aizdevumu 45 miljonu EUR apmērā un ka apstāklis, ka šī finansējuma nosacījumi ir detalizēti aprakstīti, šķiet, liecina par padziļinātu pārbaudi un informācijas apmaiņu starp *Deutsche Bank* un pircēju. Otrkārt, Vispārējā tiesa norādīja, ka aplūkojamajā vēstulē ir vairākkārt minētas saistības, ko *Deutsche Bank* ar minēto vēstuli uzņēmusies attiecībā pret *Capricorn*. Treškārt, Vispārējā tiesa uzskatīja, ka salīdzinājums starp minēto vēstuli un divām citām *Deutsche Bank* 2014. gada 17. un 25. februāra nesaistošām sagatavošanas vēstulēm apstiprināja aplūkojamās vēstules saistošo raksturu. Visbeidzot, Vispārējā tiesa norādīja, ka *Deutsche Bank* 2014. gada 10. marta vēstulē ir precizēts, ka attiecībā uz saistībām, ko šī pēdējā uzņēmusies, ir paredzēti trīs nosacījumi, kuri ļāva *Deutsche Bank* izvairīties no savām saistībām vien gadījumā, ja iegāde nenotiktu saskaņā ar paredzētajiem nosacījumiem.

76. Šajā saistībā no pastāvīgās judikatūras izriet, ka gadījumā, ja Vispārējā tiesa ir konstatējusi vai novērtējusi faktus, atbilstoši LESD 256. pantam Tiesas kompetencē ir tikai pārbaudīt šo faktu juridisko kvalifikāciju un no tās izrietošās tiesiskās sekas. Tādēļ faktu vērtējums, ja vien nav sagrozīti Vispārējai tiesai iesniegtie pierādījumi, nav tiesību jautājums, kas kā tāds ir jāpārbauda Tiesai [33].

77. Saskaņā ar Tiesas pastāvīgo judikatūru sagrozīšanai acīmredzami ir jāizriet no lietas materiāliem, no jauna neizvērtējot faktus un pierādījumus [34]. Turklāt, lai gan pierādījumu sagrozīšana var izpausties kā dokumenta interpretācija, kas ir pretrunā tā saturam, tai ir acīmredzami jāizriet no Tiesai iesniegtajiem lietas materiāliem, un tās priekšnoteikums ir tāds, ka Vispārējā tiesa ir acīmredzami pārsniegusi šo pierādījumu saprātīga vērtējuma robežas. Šajā ziņā nepietiek norādīt, ka dokumentu varēja interpretēt citādi, nekā to ir darījusi Vispārējā tiesa [35].

[33] Skat., *ex multis*, spriedumu, 2021. gada 28. janvāris, *Qualcomm* un *Qualcomm Europe*/Komisija (C-466/19 P, EU:C:2021:76, 42. punkts un tajā minētā judikatūra).

[34] Skat., *ex multis*, spriedumu, 2021. gada 10. marts, *Ertico – ITS Europe*/Komisija (C-572/19 P, EU:C:2021:188, 69. punkts un tajā minētā judikatūra).

[35] Skat. spriedumu, 2021. gada 28. janvāris, *Qualcomm* un *Qualcomm Europe*/Komisija (C-466/19 P, EU:C:2021:76, 44. punkts un tajā minētā judikatūra).

78. Tātad šajā gadījumā Tiesai ir jānosaka, vai no *Deutsche Bank* 2014. gada 10. marta vēstules un lietas materiālu analīzes acīmredzami izriet, ka Vispārējā tiesa izmaiņja nozīmi, kas ir jāpiešķir šai vēstulei. Es neuzskatu, kas tas būtu noticis.

79. Faktiski minētās vēstules teksts liecina, kā turklāt Vispārējā tiesa to ir norādījusi pārsūdzētā sprieduma 152. un 153. punktā, ka *Deutsche Bank* vairākkārt apstiprināja savu vēlmi un apņemšanos piešķirt *Capricorn* finansējumu [36]. Vēstuli ir parakstījuši divi *Deutsche Bank* augstākā līmeņa vadītāji (direktors un izpilddirektors), kas, manuprāt, arī norāda uz vēlmi padarīt bankai saistošu vēstules saturu.

80. Minētās vēstules interpretācija tādā nozīmē, ka tajā ietvertajām saistībām ir saistošs raksturs, ir apstiprināta, kā turklāt Vispārējā tiesa to konstatēja pārsūdzētā sprieduma 154. punktā, analizējot divas citas *Deutsche Bank* vēstules pirms 2014. gada 10. marta vēstules, kuras arī ir iekļautas lietas materiālos, viena ir 2014. gada 17. februāra vēstule un otra ir 2014. gada 25. februāra vēstule. Minēto vēstuļu analīze, pirmkārt, parāda, ka to formulējums ļoti atšķiras no 2014. gada 10. marta vēstules formulējuma un skaidri norāda uz *Deutsche Bank* nevēlēšanos uzņemties saistības [37]. Tāpēc salīdzinājums starp to formulējumu un 2014. gada 10. marta vēstules formulējumu liecina par pēdējās minētās vēstules saistošo raksturu. Otrkārt, tās parāda, ka *Deutsche Bank* 2014. gada 10. marta vēstule atspoguļo sarunu procesa, kas risinājās starp banku un *Capricorn*, beigu posmu. Kā to konstatēja Vispārējā tiesa, 2014. gada 10. marta vēstulē ir precizēts, ka attiecībā uz saistībām, kuras uzņēmās *Deutsche Bank*, ir paredzēti trīs nosacījumi, kurus *Deutsche Bank* tomēr nekādi nevarēja ietekmēt [38].

81. Protams, kā to norāda apelācijas sūdzības iesniedzēja, 2014. gada 10. marta vēstulei ir pielikums *Appendix A* ar nosaukumu *Term Sheet* [Nosacījumu saraksts], kas arī ir datēts ar 2014. gada 10. martu. Šī pielikuma pirmajā lappusē ir norāde "pagaidu versija" (*draft*), kā arī ir tieši minēts tā "indikatīvais" raksturs (*indicative terms and conditions*). Tajā ir ietverta arī atsauce uz pēdējā lappusē esošo svarīgo paziņojumu, kura saturu minēja apelācijas sūdzības iesniedzēja un kas ir izklāstīts iepriekš 71. punktā.

82. Tomēr, manuprāt, kaut gan vēstules pielikumā izklāstītie precīzie nosacījumi ir norādīti kā pagaidu versija, kā arī pielikuma beigās esošā norāde, kas, patiesību sakot, ir acīmredzami standartizēta, patiešām var izraisīt pārpratumus attiecībā uz minētā pielikuma un tātad arī tajā minēto precīzo finansējuma nosacījumu un prasību saistošo raksturu, tas nevar atspēkot vēstules kā tādas saistošo raksturu un *Deutsche Bank* saistības piešķirt *Capricorn* 45 miljonu EUR finansējumu, kas ir skaidri norādīts šajā vēstulē. Tātad, ja apelācijas sūdzības iesniedzējas

[36] Šajā nozīmē, piemēram, vēstule sākas ar šādu frāzi: "*We are pleased to confirm the terms and conditions on which Deutsche Bank [..] is willing to arrange and underwrite the financing [..]*" [Mēs apstiprinām nosacījumus un noteikumus, ar kuriem *Deutsche Bank* [..] ir gatava organizēt un nodrošināt finansējumu [..]]. Vēstules 1. sadaļa ar nosaukumu "*Financing*" [Finansējums] ietver šādu frāzi: "*We are pleased to confirm the terms on which [.., Deutsche Bank..] is willing to underwite [..] 100 % of a loan facility*." [Mēs apstiprinām nosacījumus, ar kuriem [..] *Deutsche Bank* ir gatava nodrošināt [..] 100 % no aizdevuma]. Vēstules 10. sadaļa ar nosaukumu "*Commitment expiry*" [Saistību izbeigšanās] regulē vēstules saistošā rakstura sākumu un beigas.

[37] 2014. gada 17. februāra vēstule tieši apstiprina nesaistošo raksturu (kā tas izriet no tieša apgalvojuma, ka "*this letter does not constitute a commitment on the part of, or engagement of, DB or any of its affiliates*" [šī vēstule nenozīmē DB vai kāda tās saistītā uzņēmuma apņemšanos vai iesaistīšanos]. Šķiet, ka minētā vēstule ir pirmais solis sarunu procesā, kā par to liecina nākamais teikums: "*DB is pleased to inform you that [..] we [..] are confident in our ability to underwrite the Financing Transaction to finance, in part, the Transaction*" [DB informē, ka [..] ir [..] pārliecināta par savu spēju parakstīt Finansēšanas darījumu, lai daļēji finansētu darījumu]. Savukārt šķiet, ka 2014. gada 25. februāra vēstule ir progresīvāks sarunu posms, kurā pircējs tiek informēts, pirmkārt, par to, ka kredīta komiteja principiāli apstiprināja finansējuma piešķiršanu, bet ir nepieciešami citi iekšējie apstiprinājumi, un, otrkārt, par apstākli, ka "*due diligence*" process vēl nav pilnībā pabeigts.

[38] Kā izriet no šīs vēstules 2. sadaļas, šie nosacījumi ir: i) darījuma izpilde, ii) būtisku izmaiņu neesamība attiecībā uz iegūtajiem aktīviem un iii) finansējuma prettiesiskuma neesamība.

norādītie elementi var atspēkot pielikuma saistošo raksturu, tie neatspēko vēstulē ietvertās saistības saistošo raksturu, un to vēl jo vairāk apstiprina iepriekš 79. un 80. punktā izdarītie apsvērumi.

83. Iepriekš izklāstītā analīze, manuprāt, liecina, ka no Tiesai iesniegtajiem lietas materiāliem acīmredzami neizriet, ka – atbilstoši iepriekš 77. punktā minētās judikatūras prasībām dokumenta sagrozīšanas konstatēšanai – Vispārējā tiesa būtu acīmredzami pārsniegusi *Deutsche Bank* 2014. gada 10. marta vēstules saprātīga vērtējuma robežas. No tā izriet, ka arī ceturtā pamata otrā daļa, manuprāt, ir jānoraida kā nepamatota.

4. Par ceturtā pamata trešo daļu, kas attiecas uz "Capricorn" maksātspējas neesamību

a) Lietas dalībnieku argumenti

84. Ar ceturtā apelācijas sūdzības pamata trešo daļu apelācijas sūdzības iesniedzēja iebilst, ka Vispārējā tiesa pārsūdzētā sprieduma 147.–161. punktā neizskatīja tās pirmajā instancē izvirzītos argumentus, kuri attiecas uz vairāku sabiedrību, kas ietilpa grupā, kurai piederēja *Capricorn*, kā arī tās īpašnieka nestabilo ekonomisku situāciju. Minētie argumenti liecināja, ka *Capricorn* nekad neiegūtu garantēto finansējumu, pretēji tam, ko galīgā lēmuma 242., 247., 261. un 277. punktā uzskatīja Komisija.

85. Komisija apstrīd apelācijas sūdzības iesniedzējas argumentāciju.

b) Vērtējums

86. No prasības pieteikuma pirmajā instancē izriet, ka Vispārējā tiesā prasītāja minēja vairākus elementus, lai pierādītu, ka grupai, kurai piederēja *Capricorn*, un šo grupu vadošajai personai bija nopietnas ekonomiskas grūtības jau kopš 2012. gada, tātad ievērojamu laiku pirms līguma slēgšanas tiesību piešķiršanas pēc iepirkuma.

87. Prasītāja izvirzīja minētos argumentus, lai pierādītu Komisijas kļūdu galīgajā lēmumā attiecībā uz *Capricorn* spēju maksāt cenu un tātad spēju izpildīt darījuma finansējuma nodrošinājuma kritēriju, kas bija paredzēts, lai atlasītu ieguldītājus, kuri ir ieinteresēti *Nürburgring* aktīvu iegādē [39].

88. Šajā ziņā, kā turklāt to atzina pati Komisija, no pārsūdzētā sprieduma izriet, ka tiešā veidā Vispārējā tiesa skaidri neatbildēja uz minētajiem argumentiem. Netiešs pamatojums 43. punktā minētās judikatūras izpratnē, iespējams, patiesību sakot, ar zināmu interpretācijas piepūli, varētu izrietēt no pārsūdzētā sprieduma 158. punkta, kurā Vispārējā tiesa pēc *Deutsche Bank* 2014. gada 10. marta vēstules saistošā rakstura konstatācijas secināja, ka prasītājas argumenti neļauj pierādīt, ka Komisijai būtu bijis jāšaubās par saistošas finansējuma garantijas prasības, kas ietilpa darījuma drošības kritērijā, ievērošanu.

[39] Skat. it īpaši galīgā lēmuma 48. apsvērumu.

89. Katrā ziņā, pat ja šajā aspektā Vispārējās tiesas spriedumā varētu nebūt norādīts pamatojums, ir jāatgādina, ka no pastāvīgās judikatūras izriet, ka pat tad, ja Vispārējās tiesas spriedumā atklājas Savienības tiesību pārkāpums, bet sprieduma rezolutīvā daļa ir balstīta uz citu tiesisko pamatojumu, apelācijas sūdzība ir jānoraida [40].

90. Šajā ziņā ir jāatgādina, ka Savienības tiesai lēmuma valsts atbalsta jomā tiesiskums ir jāvērtē, pamatojoties uz informāciju, kāda varēja būt Komisijas rīcībā lēmuma pieņemšanas brīdī [41].

91. Komisija gan Vispārējā tiesā, gan Tiesā norādīja, ka galīgā lēmuma pieņemšanas brīdī tās rīcībā nebija informācijas, uz kuru ir pamatots iebildums, ko šajā saistībā apelācijas sūdzības iesniedzēja izvirzīja pirmajā instancē, un Tiesā apelācijas sūdzības iesniedzēja nekādā veidā nav pierādījusi, ka tas tā būtu.

92. Ņemot vērā iepriekš minēto, es uzskatu, ka ceturtā apelācijas sūdzības pamata trešā daļa nav jāapmierina.

5. Par ceturtā pamata ceturto daļu, kas attiecas uz pārdošanas procesa turpināšanu pēc "Nürburgring" aktīvu piešķiršanas "Capricorn" 2014. gada 11. martā

a) Lietas dalībnieku argumenti

93. Ar ceturtā pamata ceturto daļu apelācijas sūdzības iesniedzēja apstrīd Vispārējās tiesas argumentāciju, ar kuru pārsūdzētā sprieduma 162.–168. punktā tā noraidīja prasītājas argumentus, ar kuriem prasītāja apgalvoja, ka pārdošanas process turpinājās pēc *Nürburgring* aktīvu piešķiršanas *Capricorn* 2014. gada 11. martā.

94. Apelācijas sūdzības iesniedzējas skatījumā, secinot, ka Komisijai šis elements nebija jāņem vērā, Vispārējā tiesa, šķiet, uzskatīja, ka formālas izmeklēšanas procedūras uzsākšanas jautājums var attiekties tikai uz notikumiem, kas notikuši pirms līguma slēgšanas tiesību piešķiršanas dienas. Šajā analīzē esot pieļautas tiesību kļūdas. Faktiski apelācijas sūdzības iesniedzējas skatījumā iepriekšējas izskatīšanas stadija beidzās nevis ar aktīvu piešķiršanu 2014. gada 11. martā, bet vienīgi ar Komisijas lēmuma pieņemšanu 2014. gada 1. oktobrī.

95. Vispārējā tiesa esot uzskatījusi, ka formālais aktīvu nodošanas akts bija sava veida "cezūra", pēc kuras Komisijai vairs nebija jāņem vērā tās rīcībā esošā papildu informācija, līdz tāda lēmuma pieņemšanai, ar kuru tika izbeigta iepriekšējas izskatīšanas procedūra. Pretēji tam, ko apgalvo Vispārējā tiesa, Komisijas iepriekšējas izskatīšanas laikā izšķirošais elements ir nevis tas, vai pēc apelācijas sūdzības iesniedzējas 2013. gada decembra sūdzības tā varēja iesniegt vēl vienu sūdzību, bet vai atbilstoši judikatūras prasībām Komisijas rīcībā bija visa informācija, kuru tā objektīvi varēja iegūt. Apelācijas sūdzības iesniedzēja turklāt apgalvo, ka Vispārējā tiesa arī esot sagrozījusi tās iesniegtos pierādījumus.

96. Komisija apstrīd apelācijas sūdzības iesniedzējas argumentāciju.

[40] Šajā nozīmē no pēdējiem skat. spriedumu, 2021. gada 25. februāris, *Dalli*/Komisija (C-615/19 P, EU:C:2021:133, 165. punkts un tajā minētā judikatūra). Minētā judikatūra ir piemērojama arī kļūdām pamatojumā. Šajā ziņā skat. spriedumu, 2020. gada 19. marts, *ClientEarth*/Komisija (C-612/18 P, nav publicēts, EU:C:2020:223, 39. un 40. punkts).

[41] Skat. spriedumu, 2017. gada 20. septembris, Komisija/*Frucona Košice* (C-300/16 P, EU:C:2017:706, 70. punkts un tajā minētā judikatūra).

b) Vērtējums

97. Ar ceturtā pamata ceturto daļu apelācijas sūdzības iesniedzēja apstrīd pārsūdzētā sprieduma 165.–168. punktā esošo argumentāciju, ar kuru Vispārējā tiesa noraidīja tās iebildumu, kas attiecas uz pārdošanas procesa turpināšanu pēc *Nürburgring* aktīvu piešķiršanas *Capricorn* 2014. gada 11. martā.

98. Minētajā pārsūdzētā sprieduma daļā Vispārējā tiesa vispirms norādīja, ka Komisijas izmeklēšanas mērķis bija noskaidrot, vai iepirkuma procedūra bija atklāta, pārredzama, nediskriminējoša un beznosacījumu, lai pārbaudītu, vai *Nürburgring* aktīvi tika nodoti par šo aktīvu tirgus cenu. No tā Vispārējā tiesa secināja, ka apgalvotais atbalsts, ko Komisijai būtu bijis jākonstatē otrajā apstrīdētajā lēmumā (un kam pēc prasītājas uzskatiem bija jāatbilst starpībai starp cenu, kuru *Capricorn* samaksāja par *Nürburgring* aktīviem, un šo pašu aktīvu tirgus cenu), iespējams, esot ticis piešķirts *Capricorn* 2014. gada 11. martā, kad šai pēdējai tika piešķirti *Nürburgring* aktīvi un tika parakstīts pirkuma līgums, kurā tika noteikta cena, kas *Capricorn* bija jāmaksā par minēto aktīvu iegādi.

99. Vispārējā tiesa uzskatīja, ka tādējādi fakti, kas norisinājās pēc šī datuma, piemēram, tas, ka *Capricorn* savu līdzdalību *Nürburgring* aktīvu iegādes starpnieksabiedrībā nodeva pārpircējam, nebija atbilstīgi, lai vērtētu jautājumu par to, vai *Capricorn* bija piešķirts iespējams atbalsts iepirkuma procedūrā. Pēc tam Vispārējā tiesa noslēdza argumentāciju, apgalvojot, ka tad, ja prasītāja vēlējās, lai Komisija pārbaudītu arī tāda jauna atbalsta esamību, kas izrietējis no pārdošanas procesa apgalvotās turpināšanas, pēc otrā apstrīdētā lēmuma pieņemšanas, tai šajā ziņā būtu bijis jāiesniedz jauna sūdzība.

100. Šajā saistībā es vispirms uzskatu, ka ir jānoraida iebildums, saskaņā ar kuru Vispārējā tiesa esot sagrozījusi pierādījumus. Apelācijas sūdzības iesniedzēja faktiski nekādā veidā neprecizē, kādi pierādījumu pamato minēto sagrozīšanu.

101. Runājot par iebildumu, kas attiecas uz Vispārējās tiesas kļūdainu analīzi, ir jāatgādina, kā minēts iepriekš 90. punktā, ka no pastāvīgās judikatūras izriet, ka Savienības tiesai lēmuma valsts atbalsta jomā tiesiskums ir jāvērtē, pamatojoties uz informāciju, kāda varēja būt Komisijas rīcībā lēmuma pieņemšanas brīdī.

102. Šajā ziņā ir jānorāda, kā to pamatoti apgalvo apelācijas sūdzības iesniedzēja, ka valsts atbalsta pārbaudes procedūras iepriekšējas izskatīšanas stadija beidzas brīdī, kad Komisija pieņem vienu no Regulas Nr. 659/1999 4. pantā paredzētajiem lēmumiem, nevis agrāk, piemēram, iepirkuma procedūras beigās, piešķirot aktīvus, kas ir šīs procedūras priekšmets.

103. Tādējādi nav izslēgts, ka jauni un būtiski analīzes elementi, par kuriem Komisija līdz tam nebija informēta, var parādīties pēc iepirkuma procedūras beigām, bet pirms attiecīgā Komisijas lēmuma pieņemšanas. Šādā gadījumā es uzskatu, ka Komisija nav atbrīvota no šo jauno būtisko elementu ņemšanas vērā savā analīzē tikai tāpēc, ka par tiem uzzināja pēc iepirkuma procedūras beigām. Tāpat nevar izslēgt, ka šo elementu izvērtējums var pamudināt Komisiju izmainīt tās analīzi par atbalsta esamību vai neesamību.

104. Tādējādi, manuprāt, nav juridiski korekti uzskatīt, kā tas izriet no pārsūdzētā sprieduma 166. punkta pēdējā teikuma, ka fakti, kas norisinājās pēc iepirkuma procedūras beigām un pēc aktīvu, kas bija šīs procedūras priekšmets, piešķiršanas, nekādā ziņā nevarēja būt atbilstīgi, lai vērtētu jautājumu, vai iepirkuma procedūrā bija piešķirts atbalsts.

105. Šajā gadījumā ir jānorāda arī, pretēji tam, kas izriet no pārsūdzētā sprieduma 167. punkta, un tam, ko apgalvo Komisija, ka argumentu, kurus apelācijas sūdzības iesniedzēja izvirzīja pirmajā instancē un kuri attiecās uz faktiem, kas norisinājās pēc iepirkuma procedūras beigām, mērķis bija nevis likt Komisijai pārbaudīt tāda jauna atbalsta esamību, kas izrietējis no pārdošanas procesa apgalvotās turpināšanas, bet drīzāk apšaubīt tās iepirkuma procedūras pārredzamo un nediskriminējošo raksturu, kuras rezultātā *Nürburgring* aktīvi tika pārdoti *Capricorn*.

106. Manuprāt, no iepriekš minētā izriet, ka pārsūdzētajā spriedumā ir pieļauta tiesību kļūda, ciktāl Vispārējā tiesa noraidīja argumentus, kurus prasītāja bija izvirzījusi attiecībā uz pārdošanas procesa turpināšanu pēc *Nürburgring* aktīvu piešķiršanas *Capricorn* 2014. gada 11. martā, atsaucoties uz apstākli, ka minētie argumenti attiecas uz faktiem, kuri notika pēc iepirkuma procedūras beigām.

107. Tomēr, kā izriet no iepriekš 89. punktā minētās judikatūras, pat tad, ja Vispārējās tiesas sprieduma pamatojumā atklājas Savienības tiesību pārkāpums, bet sprieduma rezolutīvā daļa šķiet balstīta uz citu tiesisko pamatojumu, apelācijas sūdzība ir jānoraida.

108. Šajā ziņā ir jānorāda, ka pamats, kuru apelācijas sūdzības iesniedzēja izvirzīja pirmajā instancē, būtībā tika pamatots uz apstākli, ka pēc pirmās pārdošanas noslēgšanas pircējs un pārdevēji noslēdza garantijas līgumu par pārdošanas cenas maksāšanu pa daļām, kurā tika paredzēts, ka pārdošanas cenas otrā maksājuma turpinātas nemaksāšanas gadījumā aktīvi tiks pārdoti tālāk, kas pēc tam faktiski ir noticis.

109. Šajā saistībā es uzskatu, ka šis apstāklis, kas notika pēc *Nürburgring* aktīvu piešķiršanas pēc iepirkuma procedūras beigām un kas tāpēc nevarēja būt zināms šo aktīvu piešķiršanas brīdī, bez papildu elementiem pats par sevi nevar tikt uzskatīts par tādu, kurš var pierādīt, ka pirmā procedūra notika nepārredzamā un diskriminējošā veidā un tādējādi minētie aktīvi iepirkuma procedūras beigās tika pārdoti par cenu, kas neatbilst tirgus cenai.

110. No iepriekš minētā, manuprāt, izriet, ka arī ceturtā pamata ceturtā daļa ir jānoraida.

6. Par ceturtā pamata piekto daļu, kas attiecas uz pārsūdzētā sprieduma pamatojuma neesamību

a) Lietas dalībnieku argumenti

111. Ar ceturtā apelācijas sūdzības pamata piekto daļu apelācijas sūdzības iesniedzēja apstrīd pārsūdzētā sprieduma 173.–176. punktu, kuros Vispārējā tiesa noraidīja tās pirmajā instancē izvirzītos argumentus, kas ir apkopoti minētā sprieduma 170. un 171. punktā. Apelācijas sūdzības iesniedzēja apgalvo, ka Vispārējā tiesa aprobežojās ar tās argumentu apkopošanu pārsūdzētā sprieduma 170. un 171. punktā, pavisam tos neizskatot un nepamatojot to noraidīšanu. Tas nozīmējot, ka pārsūdzētajā spriedumā nav norādīts pamatojums, kā arī esot sagrozīti prasītājas iesniegtie pierādījumi un pieļauta tiesību kļūda LESD 107. panta un 108. panta 3. punkta piemērošanā.

112. Komisija uzskata, ka ceturtā pamata piektā daļa ir jānoraida. Šī iestāde atzīst, ka Vispārējā tiesa ir sniegusi īsu pamatojumu, bet šis pamatojums esot pietiekami skaidrs. Visi pārsūdzētā sprieduma 170. punktā apkopotie iebildumi, kā arī 171. punktā minētā nomas līguma noslēgšana attiecoties uz apstākļiem, kas notika tikai pēc pārdošanas līguma noslēgšanas pēc līguma slēgšanas tiesību piešķiršanas, un tātad analīzē neesot būtiski.

b) Vērtējums

113. Pārsūdzētā sprieduma 170.–175. punktā Vispārējā tiesa analizēja prasītājas izvirzītā trešā prasības pamata trešo daļu, kas attiecās uz apstākli, ka *Nürburgring* aktīvu pārdošana *Capricorn* bija jauns valsts atbalsts. Pārsūdzētā sprieduma 170. punktā Vispārējā tiesa apkopoja četrus prasītājas norādītos argumentus un 171. punktā apkopoja vienu, kas attiecas uz nomas līgumu, kura priekšmets bija *Nürburgring* aktīvi.

114. Kā to atzina pati Komisija, Vispārējā tiesa neatbildēja uz šiem argumentiem, bet pārsūdzētā sprieduma 173. punktā aprobežojās ar norādi, ka "iepriekš 138.–158. punktā izklāstīto iemeslu dēļ nav jāuzskata, ka Komisijai būtu bijis jāšaubās par iepirkuma procedūras pārredzamo un nediskriminējošo raksturu", nākamajā punktā piebilstot, ka "no šiem pašiem iemesliem arī izriet, ka Komisijas veiktā pārbaude, kuras rezultātā tika pieņemts otrais apstrīdētais lēmums, bija tāda, kas varēja novērst jebkādas šaubas par pircējam piešķirtas priekšrocības esamību nomas līgumā par *Nürburgring* aktīviem vai citos minēto aktīvu pārdošanas cenas maksājuma noteikumos".

115. Es šaubos, vai šāds pamatojums, kas ir balstīts vienīgi uz tik vispārīgu atsauci uz citām sprieduma daļām, bez nekādiem papildu skaidrojumiem, vismaz šajā gadījumā ir saderīgs ar Vispārējās tiesas pienākumu norādīt pamatojumu, kas ir definēts iepriekš 41.–44. punktā minētajā judikatūrā. Faktiski šis pamatojums pat netiešā veidā neļauj saprast Vispārējās tiesas argumentāciju, lai ieinteresētās personas varētu uzzināt pieņemtā nolēmuma pamatojumu un Tiesa – īstenot pārbaudi.

116. Runājot par Komisijas argumentu, saskaņā ar kuru Vispārējā tiesa netiešā veidā loģiski esot noraidījusi šos argumentus, jo tie attiecās uz notikumiem, kas notika pēc pārdošanas līguma noslēgšanas un tāpēc nevarēja ietekmēt pārdošanas cenas noteikšanu, kas ir būtiska iepriekš 58. punktā minētās judikatūras izpratnē, ir jānorāda, pirmkārt, ka no pārsūdzētā sprieduma 173. un 174. punkta nekādā ziņā neizriet, ka tas ir bijis iemesls, kura dēļ Vispārējā tiesa noraidīja minētos argumentus. Otrkārt, ir jānorāda arī – pat ja Komisijas norādītais iemesls, iespējams, varētu attiekties uz otro, trešo un ceturto argumentu, kas ir minēti iepriekš 170. punktā [42], tas tomēr nešķiet attiecināms uz pirmo no minētajiem argumentiem, jo tajā minēto 6 miljonu EUR ieskaitīšana, šķiet, bija paredzēta pašā pārdošanas līgumā. Tāpat tas neattiecas uz pārsūdzētā sprieduma 171. punktā minētajiem argumentiem, kuri attiecas uz nomas līgumu, kas, šķiet, tika apspriests pirms pārdošanas līguma noslēgšanas. Treškārt un katrā ziņā, kā minēts iepriekš 104. punktā, nav izslēgts, ka fakti, kas notika pēc iepirkuma procedūras beigām un pēc to aktīvu piešķiršanas, kuri bija šīs procedūras priekšmets, varētu būt būtiski analīzē valsts atbalsta jomā. Tāpēc apstāklis, ka daži notikumi notika pēc iepirkuma procedūras beigām, pats par sevi nav pietiekams, lai padarītu tos par pilnīgi nebūtiskiem.

117. Ņemot vērā iepriekš izklāstītos apsvērumus, es uzskatu, ka pārsūdzētajā spriedumā nav norādīts pamatojums un ka tādējādi ceturtā apelācijas sūdzības pamata piektā daļa ir jāapmierina.

[42] Proti, pārdošanas cenas otrā maksājuma maksāšanas atlikšana, soda sankcijas neiekasēšana un aktīvu nodošana pārpircējam.

C. Par piekto apelācijas sūdzības pamatu, kas attiecas uz otrā apstrīdētā lēmuma nepietiekamu pamatojumu

1. Lietas dalībnieku argumenti

118. Ar piekto apelācijas sūdzības pamatu apelācijas sūdzības iesniedzēja apstrīd to, ka pārsūdzētā sprieduma 182.–189. punktā Vispārējā tiesa noraidīja tās izvirzīto pamatu, kas attiecas uz Komisijas pienākuma norādīt pamatojumu pārkāpumu.

119. Apelācijas sūdzības iesniedzējas skatījumā nav iespējams identificēt iemeslus, kuru dēļ galīgā lēmuma 240. un 247. punktā Komisija uzskatīja, ka Vācijas Federatīvā Republika atklātā, pārredzamā, nediskriminējošā un beznosacījumu iepirkuma procedūrā *Nürburgring* aktīvus pārdeva pretendentam, kurš iesniedza augstāko piedāvājumu ar garantēto finansējumu. Tāpat nav skaidrs, kāpēc un ar kādu juridisko pamatojumu galīgā lēmuma 285. punktā Komisija secināja, ka *Nürburgring* aktīvu elementu pārdošana nav valsts atbalsts. Vienīgais punkts, kurš esot skaidrs, ir, ka šis secinājums neattiecās uz pārdošanu, kas ir iekļauta "Pasākumā Nr. 15", kurš ir definēts galīgā lēmuma 38. punktā. Tomēr minētais punkts attiecas uz citām pārdošanām citiem uzņēmumiem, kuras notika krietni pirms iepirkuma procedūras. Nav skaidrs, kāpēc fundamentālais Komisijas lēmums, ka pārdošana *Capricorn* nav valsts atbalsts, nav norādīts atsevišķi un izteikts galīgā lēmuma rezolutīvajā daļā.

120. Komisija uzskata, ka piektais apelācijas sūdzības pamats ir jānoraida kā nepieņemams un katrā ziņā kā nepamatots.

2. Vērtējums

121. Runājot par piekto apelācijas sūdzības pamatu, ir jāatgādina, ka saskaņā ar pastāvīgo judikatūru apelācijas pamats, kurā ir tikai atkārtoti Vispārējā tiesā jau iesniegti pamati un argumenti, ir nepieņemams [43].

122. Šajā ziņā ir jānorāda, ka apelācijas sūdzībā apelācijas sūdzības iesniedzēja aprobežojas ar tādu pirmajā instancē izvirzīto argumentu atkārtotu iesniegšanu, kuri attiecas uz otrā apstrīdētā lēmuma pamatojuma neesamību, neapstrīdot argumentāciju, ar kuru Vispārējā tiesa pārsūdzētajā spriedumā noraidīja minētos argumentus. Tāpēc es uzskatu, ka piektais apelācijas sūdzības pamats ir nepieņemams.

123. *Ad abundantiam* norādu arī, ka es piekrītu pārsūdzētā sprieduma 182.–189. punktā ietvertajai Vispārējās tiesas analīzei, uz kuru es atsaucos un ar kuru tika noraidīti iepriekš minētie apelācijas sūdzības iesniedzējas argumenti, kuri attiecas uz apgalvoto otrā apstrīdētā lēmuma pamatojuma nepietiekamību.

V. Secinājumi

124. Pamatojoties uz visiem iepriekš izklāstītajiem apsvērumiem, es iesaku Tiesai:

– apmierināt *Ja zum Nürburgring eV* iesniegtās apelācijas sūdzības ceturtā pamata piekto daļu; un

[43] Šajā nozīmē, *ex multis*, skat. rīkojumu, 2019. gada 3. septembris, ND un OE/Komisija (C-317/19 P, nav publicēts, EU:C:2019:688, 27. un 28. punkts un tajos minētā judikatūra).

– noraidīt pārējās minētās apelācijas sūdzības ceturtā pamata daļas, kā arī piekto pamatu.